

PERIÓDICH VERMELL

:: SALUT PÚBLICA :: INTERESSOS POPULARS :: ARTS Y LLETRAS ::

DOS QUARTOS DE L'ÚNICO NÚMERO DEL TERCER TRIMESTRE EN ESPAÑA Y UN TERCER PART DEL ÚNICO NÚMERO DEL TERCER TRIMESTRE DE LA UNIÓN POSTAL DE LOS PAÍSES TRIMESTRE NÚMERO DEL TERCER TRIMESTRE

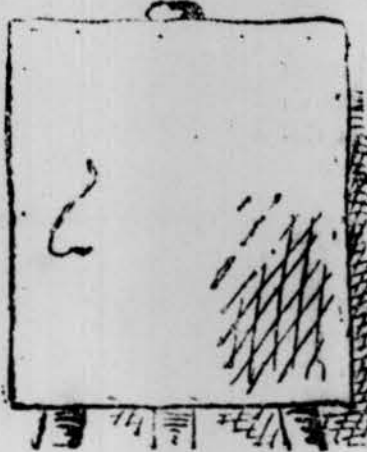
REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Ronda de l' Universitat, 96. BARCELONA

EL COLABORADOR EN ESPAÑA SOLIDARISME QUE DE LAS AFIRMACIONES HECHAS EN LOS ESCRITOS FIRMADOS POR ELLOS SÓLO LA REDACCIÓN ES RESPONSABLE DE LO QUE EN EL FIRMAT

LO CARICATURISTA

Vull recordar un tipo

¡Varil! ja tenim lo nas

Y l' uil

Faltan las orellas

Ja va sortint

Aixó es un sagristá; no es ell

¡Calla! femlhi una perruca

Ja l' tinch; ¡qu' es lleig!

Malviatje; ¡ell no hagués sortit!

COSAS DEL DIA

Lo govern ha d' estar mes que satisfet; si algun dupte podia haverhi respecte a la bona voluntat que 'l país li porta, ara s' es desvanescut ab la mateixa rapidés ab que dintre d' un vas ple de aigua se fon un bolado.

Al caurer los conservadors, ab aquella petulancia que 'ls es propia digueren que en sa caiguda arrastravan ab ells la opinió pública, que lo mateix qu' ells, impassible contemplava los desacerts dels que 'ls habian rellevat en los sitials de la taula del presupost, y que lluny de pendrer cartas en be ni en mal en la situació novament creada, s' aguantarian fermes sen-

se badar boca, no obrintla sino quan fos consultada pera donarli un senyor pebrot dels que n' entran poch en lliura.

En tal situació, pera ben desllindar los camps, pera saber a qué atehirse, pera no ignorar las forsas ab que podían contar los nous governants, com se diu tent un vá y tor, varen decidirse a lo que no podían passar per menos y era lo natural.

Asseguran los contraris que lo país está ab ells; lo mateix preteném nosaltres, varen dirse, donchs no mes cal fer una cosa, y es provarho. Informémnos de cert, vejám de quin cantó está la rahó, sapiguem de quin mal hem de morir. A preguntarho. Aquest era lo camí mes llis, mes segur y mes pla y 'l que sense tortas ni marradas conduhía a trovar la veritat.

Tal dit tal fet, los amos d' ara, paraula ensá paraula enllá se dirigiren al país y li digueren:

«Escolta país, nosaltres, nos hem emprés una tasca dificultosa, pero de la que estém segurs ne sabrém sortir a la perfecció y a gust de tothom. Tu fins ara has sigut explotat de mala manera y molts son los que viuhén, gosán y se la passan be a la teva salut, que no es massa bona que diguem, puig la teva postració y debilitat es tanta, que feria temer un funest desenllás ni no hi fossim nosaltres de per mitj, si nosaltres ab tot lo desinterés, bon cor y fins humanitat que 'ns son reconeguts no 'ns haguessim emprés al nostre cuidado la teva curació, mes com no hi ha mal que cent anys duri, lo teu ja s' ha acabat, puig la plassa dels explo-

tadors després de mil treballs y fatigas y las angúnias que son del cas, la ocupém nosaltres, lo que 's vol dir que ja se ha acabat lo sufrir y que entras de plé en una existencia de prosperitats y de ventura.

Ara be, la bona voluntat ja la veus, pero com no faltan malas llengüas que gosan desvirtuant los mes nobles propòsits y buscant d'aquí y d'allà una part vulnerable ahont clavar lo seu verinós fibló, ja ha comensat á corre 'l rum rum de que nosaltres te representavam perque sí, perque la nostra audacia es molta y perque á osadia ningú 'ns guanya ja que nosaltres mateixos nos hem pres lo que tu estás ben lluny de volernos dar. Aquest es lo pot de la confitura, d'aixó s' tracta. Avuy venim á tu per veure si estás conforme ab la nostre representació ó si 'ns la negas. Respon ab tota franquesa. Un bon sí ó un bon no.

Per de comptat, y estigan ben cert, de que nosaltres deixarem que lliurement la manifestes y que idólatras en lo cumpliment del nostre deber acatarém, siga 'l que vulga, la teva resolució.»

Un cop ditas tan nobles frasses y passats alguns dias, lo temps necessari pera que pogués pensarhi y rumiar be la mostra, lo pays ha contestat á la consulta feta ab un sí com una casa.

Sí de tots los ámbits de la nació espanyola, tant en las populosas ciutats com en los miserables pobles de quatre casas, las urnas plenas de vots fins á dalt, al ser obertes, al practicarse lo escrutini han anat rajant papeletas y més papeletas en las que hi havian impresos ó manuscrits, que pel cas es tot igual, los noms dels que en cada respectiva localitat pensan del mateix modo que los que avuy nos governan.

Triunfo! victoria en tota la línia!—ha dit lo govern, y encarrantse ab los que fa poch nos manavan, ab mitja rialleta y á tall de mofa se hi ha dirigit d'aquesta manera:

—«Qué tal? se n' han convenut de que tota la Espanya está ab nosaltres, y que á vostés ningú 'ls vol?—Ja ho veuen, sense fer cap pressió, unanimitat, per medi del sufragi lo pays nos ha demostrat quant nos vol y quant nos aprecia.»

Los interpelats, si be rosegantse los punys de rabia, han respost, segons se diu, que si ells cridan eleccions també las guanyarán com las han guanyat sempre.

Y á tot aixó lo pays qué hi diu?

Entenemnos: si per pays s' entent los escombriaires, los serenos y 'ls municipals... vamos, lo peixi memutti que cobra, aquest va á votar y dócil ab l' amo vota á favor del que mana que es el que li fa guanyar el pa; si pays vol dir los que pagan, los que sostenen als que manan y reben las garrotadas qu' aquests reparteixen de tant en tant y quan están de mal humor, alas horas aquest pays quan se cridan eleccions s' está á casa, no se 'n mou y un cop son fetas ni menos se pren la pena de saber quin resultat ha donat lo escrutini, perque siga lo que vulga ja sab per endevant que las notabilitats que hagin quedat elegidas no poden donarli mes que disgustos, mals de cap y tribulacions y que si li saben un duro á la butxaca ja mirarán la manera de ferli saltar perque no li fassi nosa.

Rosendo ARÚS y ARDERIU.

BUFADAS

Tots aquells ajuntaments que de milloras no 's cuydan y que continuament vuydan als pobres contribuyents las butxacas, per dolents be mereixen que, excitats pe 'l molt que 'ns tenen pelats los donguém forta bufada: ¡fú, fú, fú!... de una vegada á ca 'n Pistras tots plegats!

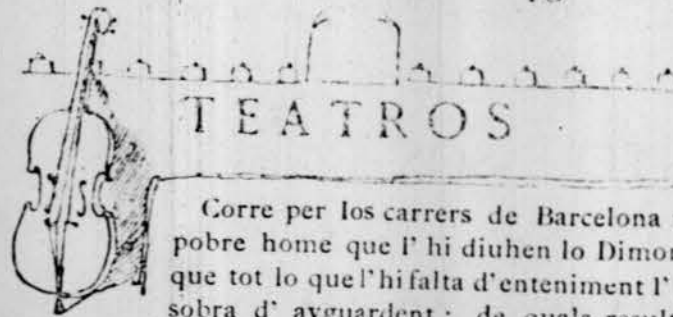
Lo periódich redactat per gent de figuri estrany que vesteix negre tot l' any y que ab mofa ha criticat á tots los qui han venerat á Victor Hugo 'l gran home llum del sigle, de fe aroma, cultivador del sabé... femlo á micas;—ja está;—bé; bufant enviemo á Roma!

Lo botarut concejal que du curts los pantalons, y que en certas ocasions com si fos un criminal sentiam cridá' ab to alt: ¡per pietat, sessió secreta! perque alguna malifeta vol que 's calli y que sabém... má á la xeringa y probém d'esbotzarli la bufeta!

Vils corps espulsats de Fransa, perque sempre han declarat la guerra á la humanitat, que sols desitjan venjansa y robarnos l' esperansa... mereixen la gran bufada; ¡bufar: es poch; pedregada, llamps y trons, y neu y foch y tramontana y... ¡jo 't toch! que 's morin d' una vegada.

Pero l' home virtuos y molt amant del progrés, per qui lo seu nort sols es la llibertat, astre hermós que il·luminará joyós l' Humanitat desdixada... aquest no mereix bufada; ja l' oreig primaveral se cuydará de bufal ab saludable alenada.

YO

Corre per los carrers de Barcelona un pobre home que l' hi diuen lo Dimoni, que tot lo que l' hi falta d'enteniment l' hi sobra d' ayguardent; de quals resultas aquest home necessita un municipal per ell tot sol que l' hi va al darrera y l' hi ve á fer á modo de ninyera. Donchs bé, aixís com lo Dimoni te municipal propi, sé de cert que, si fem bondat, dintre poch temps cada barceloní tindrà un teatro per ell tot sol.

Me fa exclamar aixó lo no poder dar l' abast á las funcions que 's fan. Diumenje, per exemple, en la Sala Beethoven hi havia concert tarde y vespre, y al mateix temps Hugonots en lo Liceo per Massini y Roberto al Principal per la Cepeda, Stagno y Mateu.

Vaja, es massa feyna per un home sol. Ja que he comensat á parlar de la Sala Beethoven, per aquí comensaré.

La orquestassa de aquesta Sala se compon de gran número de músichs, tots de calitat, y en proba de aixó que aixís que 'ls senti 'l senyor Rovira, empressari del Teatro Real, tot seguit feu proposicions á la empresa per endúrsels tots á Madrid á donar concerts mentre se celebrés lo centenari de Calderon de la Barca.

Y no 's pensin que trihi primeras parts, no; se 'ls emporta tots plegats; com si diguessem tota la orquesta de una pessa, desde en Giofi, que es lo violi concertino, fins al senyor Pinyol, primer bombo dels concerts, yex primer bombo ó gran cassa del gran teatro del Liceo.

Veü, senyor Pinyol, com sempre ve un dia que 'l home que te merit arriba á fer remor? ¡Qui l' hi havia de dir que cap á las sevas vellesas lo ajustarian per ensenyar als madrilenyos com vosté toca 'l bombo! Sobre tot deixi lo pabelló ben sentat.

Per dirigir aquesta orquesta se 'n emporta lo mestre Goula y una mena de rossinyol dels Estats Units que 's diu miss Emma Thursby. Aquesta es una senyoreta que fa tota mena de prodigis ab la gargamella; te gran estil y puresa de cant, y si be no te una veu molt notable, á copia de paciencia y estudi ha conseguit vence totas las dificultats del cant, aixís es que de notas picadas, tocatos, cromáticas, arpegiats, trinos, grupetos, apoyaturas y totas las entramaliaduras que 's pujan pensar ella las hi farà cantant, y sino per mostra séntintli las Variacions de Proch.

Lo seu mestre, que es lo de la Patti, ha fet d' ella una cantant artificial: ara en quant á sentiment, crech que 'l guarda tot pe 'l dia que 'l promés la deixi; en proba d' aixó, que quan dona més gust es cantant cansonetas alemanyas ó inglesas que, encara que molt bonicas y perfectissimament cantadas, no tenen such ni bruch.

No crech que hagi de fer més elogis de la orquesta, quan los hi he dit que de totas maneras la volen fer barallar ab las de Madrid.

PRINCIPAL

D' ensá que no havia tingut lo gust de ferlos quatre mots de lletra, s' ha posat en lo Principal Lucrezia Borgia, que ha obtingut un éxit casi com lo Roberto, y si no es estat tan gros es perque la ópera es de tarifa vella

y surt de mida, ja que si la togressen sense intermedi no dura més de set quarts; aixó es, com d'aquí á Badalona.

En aquesta ópera l' hi treuen part per sort de tota aquella colla de parti-quins que hi surten no més que perque 's emmatzinan en l' últim acte. Jo los hi faria dar pansas emmatzinadas per la dispesera y aixís no tindrian d' anar al teatro.

Tornant al éxit de la Lucrezia, no 's pot demanar més per part de la Cepeda, Stagno y Mateu. ¡Quin tercer acte! Alló es cantar un drama: en lo duo de baix y tiple la Cepeda y en Mateu están fets una Ristori y un Salvini; en lo terceto també están á gran altura en companyia de Stagno, y en lo duo final de aquest acte, quan la mare diu al fill que ja ha begut oli, l' entusiasme dels cantants y públich se converteix en espatx de braves y aplausos, que 's repeteixen al final de la ópera després del duo, que 's feren estensius al mestre Goula que ab tan talent y acert porta las obras.

En aquesta ópera debutá una tal Belof, que es una contralta ben regular.

També s' ha posat en Santa Creu l' Puritani, en que no hi ha hagut altra novetat que 'l debutar un baritono inglés que té una veu molt extensa, particularment per la part aguda, ben timbrada, y á qui assegurém gran carrera. Fent algunas salvetats, l' éxit de la ópera fou just, al revés de la Lucrezia.

En la revista que ve parlarém del Liceo, perque avuy se m' ha acabat la tasca, y després, un hom no pot ser per tot, y aquest rengló de las criticas no 's pot fiar á tothom, perque es molt fácil fer una etzegallada, y lo fet, fet.

En lo teatro Romea posaren un drama anomenat La Timba, que sembla que no aná prou bé, y en lo Bon Retiro s' ha estrenat, ab gran éxit, una pessa d' en Joan Molas, titulada La Sortija.

Avuy se deu estrenar en lo Romea una pessa del gat de l' Aulés, titulada Cap y qua. Ja 'n parlarém.

CONSUETA

A UNA NOYA

QUE TÉ UNA PAULA D' AYGUA Y ANÍS

Nina, nineta d' ossos y pell, diguemne cútis qu' está més be; la que Cardona, Cádiz, Jerez, l' Andalusia, lo mar inmens, la sal no tenen que ab balandreig bufó y recayo de son cosset mes prim que seda á dojo escampa sens ferhi esment; la que quan miran sos ulls de cel cada mirada n' es un llampech que vista agena de manso anyell que no s' abaixa subta y fereix, fent la parroquia, y bossa á un temps, dels oculistas creixer de ferm; nina, la nina de cor de mel, puig que Carmeta sabis de pes que ho significa ne juran ells, en duas parlas, llati y moresch; tu que ne donas á qui 'n pretén begudas tébias al sé' al hivern, ó regaladas frescas com gel aixís que 'ns dicta l' istiu la lley, per mi tirana no 'n vulgas ser; mira que 'm moro, qu' estich sedent, que ¡ay! me consumo tot febrosench des que 't vaig veure, per l' amor teu... Carme, Carmeta, atent mon prech; lo que demano no 't costa gens, y á mi m' evita lo sen etern quan més anhelo l' estar despert; sols vull que fassis com mana Deu, ¡que donguis beure á qui té set!...

Anton PADRÓS

VENTADAS

Lo diumenje passat una bona colla de capellans panxuta, vellas rancias, guetos escanyolits, jovenets imberbes y elegants, mitj tísichs ó tocats del bolet, y altres bons exemplars per museus de figuras de cera, anavan pe 'ls carrers cantant lo rosari ab veus de pollastre costipat y caras de pom de barana.

En la plassa de Sant Jaume vejerem molts carruatges deturats per ordre d' un municipal de punt que no 'ls deixava trencar lo curs de tan abonyegat espectacle.

Com estém, senyor Rius y Tauler: ¿vosté, tan liberal, ja ha sentat plassa de protector de jubileus?

Lo govern de Madrit per ara als catalans nos ha donat duas satisfaccions: treure en Pavia y al ajuntament interí de Castelló de Ampurias, aquell de la porra y 'l sabre, en vigílias d' eleccions municipals.

Sia la enhorabona, ampurdanesos. Deu lo remedihi, senyor Moradillo. ¿Se resoldrà aixís mateix lo del ajuntament de Figueras?

Si acás pléguin lo ram, senyor Curtoys y C.ª

Si 'ls hi digués que un elector, persona molt coneguda, se presentá a un president de mesa un dia d' eleccions municipals pera entregarli ab molta prudencia una protesta, y que 'l president aquest habia armat l' escándol del sigle fins al extrem de que posessen prés al elector y a dos testimonis que portava acusantlos de haberlo insultat de paraula y de fet, ¿ahont dirian vostés que aixó podia succehir? ¿Al Africa? ¿Al Assia? ¿Al Oceania?

Donchs no senyors, á Catalunya; en una població de l' Ampurdá.

Deplora *El Correo Catalan* que las mansas ovelas del remat carlí ja no 's deixin escurar las butxacas com avans, puig en una suscripció que s' ha fet á benefici de la congregació ó cosa que s' hi assembla titulada *La propagación de la foi*, no s' han recullit més que 9000 franchs en tot Espanya, inclús Gibraltar.

¿Tira peixet! ¿y encara 's queixan?

Los últims telégramas de Madrit diuen que varen quedar desertas las oficinas y centros oficiales ab motiu de las carreras de caballs.

A n' allí 'ls portaria jo á fer carrera.

La provincia de Girona se farà célebre gobernanthi lo senyor Moradillo.

¿Qué compon lo ocorregut á Figueras, Castelló, Hóstalrich, etc., etc.?

A Bellcayre, prop de Torroella de Mongrí, després de no haberse fet llistas electorals, segons se conta, han votat molts *vius* que no podian per distints conceptes, y sembla que han resultat elegits tres regidors incapacitats.

Lo senyor rector ha portat la batuta, segons la gent murmurava. ¿Oh sant varó!

A l' Escala homes y donas corrian á conquistar amichs y coneguts pera guanyar vots.

Fins anaren al colegi electoral malalts portats ab carro y ben abrigats.

Ab tot y aixó los autonomistas guanyaren, celebrant la victoria ab sardanas á plassa.

No 's pot negar que son molt trempats los ampurdanesos.

A Sant Feliu de Guixols y al seu company Sant Feliu de Llobregat, tenen una feynada ab los neos que no 'ls hi arrendo la ganancia.

En la primera de ditas poblacions se remouhen los de sotana pera manejar las cireras en un llegat de 60,000 duros fet á la població, y fins sembla que tractan de socavar l' arcaldé pera lograr l' administració d' aquells quants mils naps.

En la segona població, també 'ls neos, han fet treure l' estudi del pis ahont hi habia la escola municipal, pera encabirshi ells.

¿Liberals, obriu l' ull!

A Vendrell tenen un rector que dona gust de sentir quan predica.

Escollin:

«Antiguament als que no anavan á confessar y combregar se 'ls anomenava un per un ab son propi nom desde la trona. Aixó, dirán alguns, succehia en lo temps de la Inquisició, pero jo de Inquisicions ne voldria una á cada cap de carrer, perque d' aquet modo no 's blasfemaria com avuy.»

¿Viva la eloqüencia!

¿No es veritat, senyor rector del Vendrell, que vosté s' esgarrifaria si 'ls lliberals dintre de un club diguessin una cosa semblant?

Donchs nosaltres, quan ho sentim dir á vosté, no fem més que una rialleta... perque 'ns fa compassió.

Després que un hom ha vist aquestas últimas eleccions, francament, casi no te ganas de cuidar de cap cosa séria. Será fill de aquesta especie de fastidi, que quan en Molas y Casas, aquell que ja ha fet quatre edicion del *Xiu xiu*, nos ha enviat lo seu quadro de costums infantils titolat *La Sortija!* últimament estrenat ab éxit en lo Bon Retiro, hem passat un rato més agradable que no pas quan en Fontrodona seya en la poltrona del saló de Cent.

¿La Sortija!... val no més un ralet y la trobarán de venta á ca 'n Teixidó y Parera.

Lo dia que 'l mestre Goula farà son benefici, en lo Principal s' estrenará la primera opereta catalana titulada *A la vora del mar*, composta per lo beneficiat sobre la lletra del Sr. Calvet calcada en una bella cansó popular de nostra terra.

Tot lo que sia donar caracter al moviment catalanista-descentralisador ha de mereixe nostres aplausos.

¿Tóquila, Sr. Goula!

En Argullent (Valencia) s' han celebrat aquest any las festas en honor del seu paisá sant Vicens ab tot lo fervor y entusiasme que es degut á tan ilustre valenciá.

En lo programa de las festas figurava la tradicional batalla de moros y cristians, los quals avans de combatre varen passar la nit en sos respectius campaments.

A la matinada del dia de la batalla un cristiá va tenir l' ocurrencia de llensar un cohet cap al campament de la mitja lluna, que va produhir la explosió del dipòsit de pólvora y set ferits, entre ells dos de gravetat.

Sens dupte se deuria lo fet á un miracle del sant, que pensaria que per honrar degudament aquellas festas era precís escabexar algun infiel com va fer ell en vida, obrint las portas de la eternitat á centenars de jueus en Toledo, lo qual sens dupte l' hi valgué la credencial de sant.

¿Saben perqué 'ns han tret en Pavia?

Per tres ó quatre cartas crusadas entre ell y lo ministre de la Guerra, ab motiu de demanar uns quants rals y trobar que s' habian evaporat per la capitania general unas sis mil pessetonas economisadas de lo que vostés pagan en concepto de sellos de guerra.

¿Qui deuria ser lo responsable de aquestos diners?

Tal vegada lo país que 'ls ha pagat.

REFLEXIÓ DE UN BORRATXO

—Ay, ay! la terra rodola...

encar que no ho trobo estrany, perque sento á dir tot l' any que 'l mon es una gran bola...

Aixó es cosa sempiterna,

y que no més succeheix

quan un home s' atreveix

á anar massa á la taberna.

Avuy m' ha dit en Pau Hedia

que m' ho feya l' ayguardent...

¿si fins del *dir de la gent*

se n' ha fet una comedia!

Prediquéu, jo no ho vull creure;

beuré vi, beuré ayguardent,

perque... vaja, francament,

sempre estich á punt de beure.

Lluís PUJOL y VILANOVA

EPIGRAMAS

Mosso de café distret n' es lo jove Pau Contrera, per ferse passar lo fret posa las mans, lo ximplet, al cul de la cafetera.

RUCH NAFRAT

—¿Qué 'ts casada, Margarida, que veig que vas tan bufona?

—Ni casada ni minyona.

—¿Y donchs que 'ts?

—Ara soch dida.

PLAGAS DE BARCELONA

Ab malicia don Magi va dirne parlant de nenas:

—¿Potser may diria á mi

las que més me fan sufri?

—¿Las rossas:—No, las morenas.

Salvador G. y M.

CANTARELLAS

De las noyas que m' agradan si un retrato jo 'n tenia, semblaria á casa meva taller de fotografia.

Plora 'l rich en la opulencia, sa miseria plora 'l pobre, aquet plora 'l que l' hi falta y aquell per lo que l' hi sobra.

A. SOLER V.

ABORIAS

XARADA

Una bestia veurás tú sens la *hu*; animal amohinós sens la *dos*; y un mot castellá n' es sens la *tres*.

No vull dirte ja res més perque pensis una estona, y treurás un nom de dona de la *prima, dos y tres*.

BARBERET DE REUS

GEROGLIFICH

Q I T

pa

C=I AT C=I

a

RUCH NAFRAT

SOLUCIONS

À LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

XARADA : A-pit

QUADRAT DE PARAULAS.—Colla. Olot. Llopa. Atach.

SALT DEL CABALL

Tot festejant en Manel y dihent quatre tontadas, va sentirse las punxadas d' un mal de ventre cruel.

Vejentlo groch y abatut:

—¿Qué tens: l' hi diu la promesa;

y ell l' hi respongué ab tristesa:

—Mal de ventre punxagut.

CORRESPONDENCIA

Ruch Nafrat. L' epigrama val un Perú. Lo demás ja compendrà vosté mateix que es massa directe. || S. Martí. Aquestas setmanas tot flúixeja. || J. T. y P. T. Un epigrama be. || Salvador G. y M. Cuidado, que ab tanta grassa vosté rellisca. Anirá lo primer. || Plagas de Barcelona. Eserigui méno y pensi més que V. ho farà be. Anirá un epigrama. || Inrudas. S' agraeix, pero es massa fácil. || Benet Pagell y Lluherna. Un milió de gracias. Està be. || Un Ciudadá. Es manso. No hi cap diferencia entre 'n Práxedes y l' Anton. || Un fugitiu de Sant Boy. Es massa fácil. || J. Matas y Picanyol. L' epigrama te l' equivoch un xich forsat pero anirá. Lo demás no es del género del periódich; hi ha massa ninetas. || Legna. Anirá 'l rombo. || H. H. Ja ho veuhen, homes. || A. Farigola. Anirá la profesó á son degut temps. Lo altre vosté mateix ja 's farà càrrech que no serveix. || S. Piers. No va. || Pepito Garlopa. Tot es fluix. || A. Soler V. Ja rebrá la contesta.

ADMINISTRACIÓ

V. P. (Sallent). Era culpa del correu. Hi hem posat esmena de serio. No habem rebut lo paquet. || N. G. (Gerona). Està molt be. Hem cobrat. || M. B. (Tarragona). S' acabat lo retrás, que per altre part no era culpa nostre sino de correus. || R. S. (Vimbodí). Enterats. Rebut l' import. Conformes. || J. S. (Juneda). Rebuda la cantitat. || J. B. G. (Llagostera). Hi habem posat esmena. No habem rebut lo paquet. || J. M. (Tarragona). Està be. || F. V. (Verdú). Ja ho deu rebre.

Tipografia LA ACADEMIA de E. Ullastres Ronda Universidad, 96

LA ESQUENETA

—¡Aguanta, home! (Me sembla que l' hi amagaré l' ou)